

Sygn. akt II AKa 194/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok (spr.)

SR (del.) – Dariusz Drajewicz

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 r.

sprawy

M. K. urodz. (...) w N. syna S. i B. z domu K. oskarżonego z art. 280 § 1 k.k., art. 286 § 2 k.k.

P. K. (1) urodz. (...) w G. syna M. i A. z domu R. oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 21 lutego 2018 r. sygn. akt V K 21/17

1) zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych M. K. i P. K. (1) w ten sposób, że w opisie czynu zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia, określonego w pkt I komparycji wyroku, słowa „100 złotych” zastępuje słowami „20 złotych”, a słowa „130 złotych” zastępuje słowami „30 złotych”, zaś w miejsce zasądzonych od oskarżonych M. K. i P. K. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. S. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w pkt II i VII wyroku, kwot po 65 zł tytułem naprawienia szkody w połowie, zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego kwoty po 15 zł,

oraz w odniesieniu do oskarżonego P. K. (1) w ten sposób, że:

z opisu czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, określonego w pkt II komparycji wyroku, eliminuje słowa „doprowadził ww. do stanu bezbronności i”, zaś słowa „a następnie” zastępuje słowem „oraz”, a także karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego P. K. (1) w pkt VIII wyroku obniża do 3 (trzech) lat i w zakresie rozstrzygnięcia z pkt IX wyroku na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 15 czerwca 2016 r. do 16 czerwca 2016 r.;

1) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. P. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł, obejmującą 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonego P. K. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3) **zwalnia oskarżonych M. K. i P. K. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

M. K. i P. K. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 03 maja 2016 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy w postaci uderzenia pięścią w twarz i kopania nogami po głowie w stosunku do M. S. dokonali zaboru pieniędzy o wartości około 100 złotych, karty bankomatowej A. Banku oraz noża składanego wędkarskiego o wartości około 10 zł., tj. mienia o łącznej wartości około 130 złotych na szkodę w/w pokrzywdzonego

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

a nadto **P. K. (1)** o to, że:

II. w dniu 03 maja 2016 r. w W., używając przemocy w postaci spryskania gazem łzawiącym, uderzenia w twarz i kopania nogami M. S. oraz grożąc nożem, doprowadził w/w do bezbronności i zabrał mu kartę bankomatową A. Banku, a następnie zmusił go do wypłacenia z bankomatu kwoty 400 zł., którą mu zabrał, czym działał na szkodę w/w pokrzywdzonego

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

a nadto **M. K.** o to, że:

III. w dniu 03 maja 2016 r. w W. zażądał od M. S. korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 1000 zł w zamian za zwrot uprzednio bezprawnie zabranych rzeczy w postaci karty bankomatowej A. Banku i kluczy do mieszkania,

to jest o czyn z art. 286 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie:

I. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego M. K. na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwotę 65 (sześćdziesiąt pięć) złotych tytułem naprawienia szkody w połowie;

III. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III i za to na mocy art. 286 § 2 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 286 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci rurki metalowej i telefonu komórkowego, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/436/16/P pod poz. 1 i 2 na karcie 76 akt sprawy;

V. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85 a k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M. K. karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

VI. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 03 maja 2016 r. do dnia 06 maja 2016 r. oraz od dnia 17 lipca 2017 r. do 11 października 2017 r.;

VII. oskarżonego P. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za czyn opisany w punkcie I na mocy art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego P. K. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwotę 65 (sześćdziesiąt pięć) złotych tytułem naprawienia szkody w połowie; za czyn opisany w punkcie II na mocy art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego P. K. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwotę 400 złotych tytułem naprawienia szkody w całości;

VIII. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85 a k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu P. K. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IX. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 czerwca 2016 r. do dnia 16 czerwca 2016 r.;

X. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego M. K. kwotę 180 złotych, a od oskarżonego P. K. (1) kwotę 400 złotych tytułem opłaty oraz pozostałe koszty procesu w częściach na nich przypadających;

XI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. D., Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) lok (...) kwotę 1328,40 zł., w tym stawka podatku od towarów i usług oraz na rzecz adw. Z. P., Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) lok (...) kwotę 1033,20 zł., w tym stawka podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonych - z urzędu.

Wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych.

Obrońca oskarżonego M. K. zarzucił wyrokowi:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na popadnięciu przez Sąd I instancji w dowolność ocen w zakresie odmówienia w części waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. K., w zakresie w jakim oskarżony wyjaśniał, iż jednokrotnie uderzył pokrzywdzonego M. S., z uwagi na fakt, iż obraził jego narzeczoną A. W., a następnie oddalił się z miejsca spotkania z P. K. (1) oraz M. S., błędne przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. K. (1) w zakresie w jakim oskarżony wskazuje na udział oskarżonego M. K. w przestępstwie rozboju na osobie pokrzywdzonego, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1) są w całości niespójne i wewnętrznie sprzeczne, nie zawierają ciągu logicznego zdarzeń z dnia 3 maja 2016 r. a także błędną ocenę innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności błędne przyznanie waloru wiarygodności depozycjom składanym przez świadka M. N., uczestniczącego w czynności zatrzymania oskarżonego M. K., poprzez błędne przyjęcie, iż w trakcie czynności zatrzymania wskazanego oskarżonego, pokrzywdzony rozpoznał w osobie zatrzymanej sprawcę dokonanego rozboju, w sytuacji gdy świadek słuchany na terminie rozprawy, wskazał, iż w chwili zatrzymania pokrzywdzony oraz zatrzymany (oskarżony M. K.) nie mieli ze sobą bezpośredniego kontaktu, a znajdująca się w treści notatki informacja, iż pokrzywdzony w osobie zatrzymanej rozpoznaje sprawcę dokonanego na jego osobie rozboju, wynika jedynie z faktu, iż osoba zatrzymana (oskarżony M. K.) odpowiadał rysopisowi osoby poszukiwanej, ponadto błędne odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. K. i oparcie się na wyjaśnieniach oskarżonego P. K. (1) oraz pokrzywdzonego M. S., w zakresie ustalenia, iż oskarżony M. K. dopuścił się czynu z art. 286 § 2 k.p.k., w sytuacji gdy oskarżony pojechał na stację (...) przy ul. (...) w W. jedynie na prośbę oskarżonego P. K. (1), realizując jego prośbę o odbiór pieniędzy które pokrzywdzony miał zwrócić oskarżonemu K.;

i w efekcie:

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niewłaściwym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, w sytuacji

gdy z prawidłowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można wywieść powyższego wniosku, w szczególności w oparciu o zebrany materiał dowodowy nie sposób jest przyjąć, iż oskarżony w zakresie obu zarzucanych mu aktów oskarżenia czynów działał z zamiarem bezpośrednim, a tym samym aby zrealizował stronę podmiotową przypisanych mu czynów.

Z ostrożności procesowej, w przypadku nie podzielenia przez Sąd II instancji wyżej wskazanych zarzutów, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 2 k.k., poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i przypisanie oskarżonemu M. K. popełnienia czynu z art. 286 § 2 k.k., tj. oszustwa pokradzieżowego, w sytuacji gdy czyn ten stanowi czyn współukarany następczy w stosunku do przestępstwa rozboju;

W konkluzji wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego M. K., poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktów oskarżenia czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca z wyboru oskarżonego P. K. (1) zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na prawidłowość procesu wyrokowania, tj.:

a. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o jedynie wybrane fragmenty zeznań pokrzywdzonego M. S. oraz wyjaśnień oskarżonego P. K. (1), w konsekwencji uznanie oskarżonego P. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, podczas gdy w aktach sprawy poza pomówieniami współoskarżonego M. K. brak innych dowodów mogących potwierdzić sprawstwo oskarżonego P. K. (1) w w/w zakresie;

b. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów nie uwzględniającą zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez obdarzenie wiarą wyjaśnień M. K. składanych pierwotnie w postępowaniu przygotowawczym w zakresie w jakim wskazywał, na udział P. K. (1) w rozboju na osobie M. S. (opisanego w pkt I aktu oskarżenia) w konsekwencji przyjęcie sprawstwa oskarżonego P. K. (1) w w/w zakresie, gdy tymczasem pomówienia te są wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne, nie znajdują oparcia ze zgromadzonym w sprawie materiałem postępowania (w szczególności w zeznaniach M. S.), nadto, które to, z uwagi na postawę oskarżonego M. K. dążącą do umniejszenia swojej roli w przestępstwie, winny budzić poważne wątpliwości;

c. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów nie uwzględniającą zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez przyjęcie, iż zeznania pokrzywdzonego M. S. w zakresie dotyczącym udziału oskarżonego P. K. (1) w zdarzeniu opisanym w pkt I aktu oskarżenia były pewnego rodzaju strategią pokrzywdzonego, który był związany z w/w oskarżonym chociażby z powodu wspólnego zażywania narkotyków, czy ich kupowania, podczas gdy zeznania świadka w tym zakresie winny być ocenione za wiarygodne, skoro tylko wspólne zażywanie przez M. S. z P. K. (1) narkotyków, nie stało na przeszkodzie, by pokrzywdzony złożył obciążające P. K. (1) zeznania w zakresie czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na niesłusznym stwierdzeniu przez Sąd, iż:

a. oskarżony P. K. (1) działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy dokonał zaboru pieniędzy o wartości około 100 zł, karty bankomatowej A. Bank oraz noża składanego na szkodę M. S., gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dal podstawy do takiego ustalenia, skoro oskarżony konsekwentnie od początku prowadzonego postępowania nie przyznawał się do tak postawionego mu zarzutu, gdzie wyjaśnienia te korespondują z zeznaniami pokrzywdzonego M. S., który od początku negował udział P. K. w dokonanym na jego osobie rozboju opisanym w pkt I aktu oskarżenia,

b. oskarżony P. K. (1) działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy dokonał zaboru pieniędzy o wartości około 100 zł, gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstawy do takiego ustalenia, skoro pokrzywdzony M. S. wskazywał, iż M. K. wraz z innym nieznanym mu mężczyzną mieli dokonać zaboru kwoty 20 - 50 zł ,

c. oskarżony P. K. (1) w dniu 3 maja 2016 r. w W., używając przemocy w postaci spryskania gazem łzawiącym, uderzenia w twarz i kopania nogami M. S. oraz grożąc nożem doprowadził w/w do stanu bezbronności i zabrał mu kartę bankomatową A. Banku, a następnie zmusił go do wypłacenia z bankomatu kwoty 400 zł, gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstawy do ustalenia, że 1. oskarżony zabrał M. S. kartę bankomatową (jej zaboru miał dokonać M. K. z innym nieustalonym mężczyzną podczas rozboju opisanego w pkt I aktu oskarżenia), oskarżony P. K. (1) doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności używając przemocy, skoro tylko okoliczności tej zaprzeczył pokrzywdzony M. S., oraz oskarżony P. K. (1);

d. czyny jakich dopuścić się miał oskarżony P. K. (1) cechował wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz wysoki stopień winy oskarżonego, nadto by oskarżony P. K. (1) wykazał się dużo większym stopniem agresji i determinacji do realizacji przestępnego celu, podczas gdy materiał dowodowy w sprawie, nakazywał przyjęcie, iż to oskarżony M. K. wykazał się wysokim stopniem agresji wobec pokrzywdzonego, to on a nie oskarżony P. K. (1) bil pokrzywdzonego i dokonał zaboru jego mienia, oskarżony P. K. (1) w czasie rozboju dokonywanego przez M. K. na osobie M. S. miał bądź stać biernie, bądź w ogóle miał nie być obecny, w konsekwencji czego nie sposób przypisać oskarżonemu P. K. (1) jakiegokolwiek agresji wobec pokrzywdzonego w czasie zdarzenia opisanego w pkt I aktu oskarżenia,

e. z ostrożności procesowej, na wypadek braku aprobaty zarzutów z pkt 1 lit. a, b petitum apelacji, wyrokowi w zaskarżonej części zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż P. K. (1) dopuścił się popełnienia czynów z pkt I i II aktu oskarżenia i w konsekwencji skazanie go za czyny z art. 280 § 1 i 2 k.k., podczas gdy przyjmując nawet za Sądem I instancji, że oskarżony dopuścił się także popełnienia czynu z pkt I aktu oskarżenia (czemu P. K. (1) również i na tym etapie postępowania wyraźnie zaprzecza), koniecznym było ustalenie czy działaniom oskarżonego towarzyszył z góry powzięty zamiar w rozumieniu art. 12 k.k. w popełnieniu obu zarzucanych mu czynów, w konsekwencji skazanie oskarżonego przy zastosowaniu normy prawnej wskazanej w art. 12 k.k.

3. rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oskarżonemu, podczas gdy, względnie na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara powinna osiągać w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie wobec oskarżonego kary w łagodniejszym wymiarze.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego od dokonania czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia;
2. zmianę kwalifikacji prawnej czynu z pkt II aktu oskarżenia poprzez przyjęcie, iż P. K. (1) dopuścił się popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i za to skazanie go przy zastosowaniu art. 37b k.k. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności i karę jednego roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;
3. zaliczenie oskarżonemu P. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
4. względnie zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w łagodniejszym wymiarze przy zastosowaniu normy prawnej wskazanej w art. 12 k.k.

Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca z urzędu oskarżonego P. K. (1) zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 4, art. 7 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. mogące mieć wpływ na treść wyroku, a polegające na:

a/ nierozważeniu całości zebranego materiału dowodowego i okoliczności dotyczących popełnienia zarzucanych przestępstw prowadzące do uznania, że postępowanie uczestników zdarzeń z dnia 3 maja 2016 r. zaprzyjaźnionych ze sobą, działających po spożyciu alkoholu i narkotyków, zmierzające do zdobycia narkotyków, stanowi przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art 280 § 2 k.k.;

b/ nierozważeniu wpływu na kwalifikację z art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k. faktu, że to pokrzywdzony M. S. będący pod działaniem narkotyków zlecił P. K. (1) kupno narkotyków za własne pieniądze, które Sąd uznał za przedmiot zaboru;

c/ dowolnym uznaniu, że P. K. (1) w czasie dokonanego na osobie M. S. rozboju, posługiwał się nożem i gazem obezwładniającym, w sytuacji gdy zeznania świadków, wyjaśnienia podejrzanych i pokrzywdzonego na użytych niebezpiecznych narzędzi nie wskazują;

d/ wymierzeniu P. K. (1) dwukrotnie kary za to same działanie; raz opisane w pkt 1 aktu oskarżenia a nastanie za przepisane ich do czynu opisanego w pkt 2 aktu oskarżenia.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych przestępstw.

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego wniósł jedynie obrońca z wyboru oskarżonego P. K. (1).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych zasługiwały na uwzględnienie tylko w nieznacznym zakresie.

Trafne okazały się, po części, zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia. Przy tym uchybieniami w tej mierze dotknięte były ustalenia faktyczne, zawarte w opisie czynu znajdującym się w komparycji wyroku, które pozostały w oczywistej sprzeczności z ustaleniami poczynionymi w ramach tzw. stanu faktycznego przedstawionego we wstępnej części pisemnego uzasadnienia tegoż wyroku. Przede wszystkim zaznaczyć trzeba, że w obrębie stanu faktycznego sprawy znajduje się prawidłowe ustalenie, oparte na wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonego, iż w trakcie rozboju z pkt I aktu oskarżenia, oskarżeni zabrali mu m. in. pieniądze w kwocie 20 – 50 zł. Natomiast w opisie czynu określonego w pkt I komparycji wyroku (przypisanego oskarżonym w pkt I i VII wyroku), błędnie wskazano (powielając bezrefleksyjnie akt oskarżenia), iż oskarżeni dokonali zaboru pieniędzy w kwocie 100 zł i w konsekwencji mienia o łącznej wartości 130 zł.

W tym zakresie opis czynu określony w pkt I komparycji wyroku wymagał korekty i siłą rzeczy zmianie uległy też kwoty zasądzone od oskarżonych w pkt II i VIII wyroku tytułem naprawienia szkody.

Z kolei w obrębie opisu czynu określonego w pkt II komparycji wyroku przedstawiono, w sposób sprzeczny ze stanem faktycznym (prawidłowo odzwierciedlonym w uzasadnieniu wyroku), chronologię działań oskarżonego P. K. (1). Oskarżony, najpierw używając przemocy i grożąc pokrzywdzonemu nożem zabrał mu kwotę 400 zł (wyplaconą z bankomatu) a dopiero po pewnym czasie zabrał mu kartę bankomatową. Stąd też zaistniała konieczność skorygowania opisu ww. czynu poprzez zastąpienie wyrazu „następnie” wyrazem „oraz”.

Nadto, z oczywistych względów, z opisu ww. czynu wyeliminowano słowa „doprowadził do stanu bezbronności”. Ani bowiem z ustaleń faktycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku, ani z ujawnionego w tym zakresie materiału dowodowego, nie wynika by oskarżony, obok użycia przemocy oraz groźenia jej użyciem (grożąc nożem), wyczerpał

swym działaniem kolejne znamię czynu stypizowanego w art. 210 § 1 i 2 k.k. w postaci „doprowadzenia człowieka do stanu bezbronności”.

Co do apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego P. K. (1), po części na aprobatę zasługiwał wniosek o wymierzenie kary w łagodniejszym wymiarze.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w sprawie nie zaistniały jakiegokolwiek nadzwyczajne okoliczności łagodzące, pozwalające na wymierzenie oskarżonemu za czyny z pkt I i II aktu oskarżenia kar niższych od dolnych granic ustawowego zagrożenia, określonych w art. 280 § 1 k.k. i 280 § 2 k.k. Jak trafnie ustalił Sąd I instancji, przeciwko takiemu rozstrzygnięciu (opartemu np. o art. 37b) k.k. tak jak w przypadku skazanego M. K.) przemawiały, zarówno dotychczasowa karalność oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości jego czynów i stopień zawinienia. Zauważyć jednak należy, że Sąd I instancji, łącząc powyższe kary jednostkowe 2 i 3 lat pozbawienia wolności, nie uwzględnił w jakimkolwiek zakresie okoliczności istotnych dla wymiaru kary łącznej, wskazujących na potrzebę zastosowania zasady kumulacji łączonych kar.

W pisemnych motywach wyroku w ogóle nie wskazano jakie okoliczności Sąd miał na względzie przy wymiarze kary łącznej i siłą rzeczy nie uzasadniono dlaczego kara ta została określona przy zastosowaniu zasady asperacji na poziomie 4 lat pozbawienia wolności. Takie okoliczności, jak ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy czynów opisanych w pkt I i II aktu oskarżenia oraz wyjątkowo krótki odstęp czasu pomiędzy tymi czynami a także wzgląd na cele wychowawcze i zapobiegawcze orzeczenia o karze łącznej, pozwalają na ukształtowanie tejże kary wobec oskarżonego, przy zastosowaniu zasady kumulacji kar, na poziomie 3 lat pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie apelacja obrońcy z wyboru oskarżonego P. K. (1) jest oczywiście bezzasadna.

1) Bezzasadny okazał się zarzut z pkt 1a) apelacji.

Sąd ocenił materiał dowodowy (w tym zeznania pokrzywdzonego oraz wyjaśnienia oskarżonego), odnoszący się do czynu z pkt I aktu oskarżenia, nie łamiąc w jakimkolwiek zakresie zasady swobodnej oceny dowodów, określonej w art. 7 k.p.k.

Natomiast skarżący, wskazując w ramach powyższego zarzutu, iż w aktach sprawy, poza pomówieniami oskarżonego M. K., brak innych dowodów mogących potwierdzić sprawstwo oskarżonego P. K. (1), rozmija się radykalnie z rzeczywistością. Przede wszystkim wskazać należy że (czego nie dostrzega skarżący) oskarżony P. K. (1) przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia. Wyjaśnił, że był przy opisanym tam rozboju i widział jak pokrzywdzony był kopany i uderzany przez M. K. oraz (co istotne), nie wyklucza, iż pokrzywdzony został przez niego wówczas „troszeczkę przyciśnięty” (k. 312). Natomiast pokrzywdzony, co do czynu z pkt I aktu oskarżenia zeznawał konsekwentnie, że „obaj” sprawcy kopali go wówczas po głowie i tułowiu, a następnie jeden z nich wyciągnął mu wszystkie rzeczy z kieszeni (k. 6, 124v). Przy tym pokrzywdzony, ani żaden z oskarżonych, nie wskazują by w czasie i miejsca zdarzenia z pkt I aktu oskarżenia znajdowały się jeszcze inne, poza nimi, osoby. W tej sytuacji, wbrew oczekiwaniom skarżącego, już tylko zestawienie dowodu z zeznań pokrzywdzonego (który mówi o biciu go przez dwóch sprawców w czasie rozboju) z dowodem z wyjaśnień P. K. (1), który potwierdza, że był jednym z tych sprawców, wskazuje w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości (nawet przy pominięciu wyjaśnień M. K.), iż P. K. (1) „działając wspólnie i w porozumieniu z M. K.” wyczerpał znamiona czynu z pkt I aktu oskarżenia przypisanego mu w pkt VII wyroku. Nie ma zatem racji skarżący, że poza pomówieniem M. K., brak jest dowodów potwierdzających sprawstwo P. K. (1) co do ww. czynu.

1) W świetle powyższego, za bezpodstawny uznać należy zarzut z pkt 1b) apelacji, kwestionujący sądową ocenę wyjaśnień M. K..

Sąd I instancji przeprowadził bowiem wyczerpującą analizę i ocenę wyjaśnień tego oskarżonego, trafnie wskazując, w jakim zakresie zasługują one na wiarę, a w jakiej mierze należy je odrzucić.

W szczególności Sąd, w sposób umiejętny wychwycił te fragmenty wyjaśnień M. K., w których oskarżony ten, wbrew oczywistym dowodom, usiłował nieudolnie umniejszyć swoją rolę i udział w zdarzeniu opisywanym w pkt I aktu oskarżenia.

Ocena wyjaśnień M. K. nie naruszała zatem zasad swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. i tym samym zarzut sformułowany w pkt 1b) nie może się ostać.

2) Zarzut 1c) apelacji jest w całej rozciągłości chybiony.

W istocie bowiem zarzut ten sprowadza się do zakwestionowania jednego fragmentu pisemnego uzasadnienia wyroku, który został przedstawiony przez skarżącego w sposób wycinkowy i wyrwany z kontekstu. Fragment ten mówiący o „pewnego rodzaju strategii pokrzywdzonego” odnosił się do zachowania M. S. w czasie okazywania mu oskarżonego P. K. (1), gdy pokrzywdzony stwierdził, że nikogo nie rozpoznaje. Jest oczywistym, chociażby w świetle zeznań samego pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonych, że pokrzywdzony i oskarżony P. K. (1) znali się już wcześniej, przed wydarzeniem z pkt I aktu oskarżenia. Zatem nierozpoznanie oskarżonego P. K. (1) przez pokrzywdzonego w czasie okazania miało jak najbardziej intencjonalny charakter i ocena tego faktu jako elementu „strategii” pokrzywdzonego nie wykracza poza ramy oceny swobodnej z art. 7 k.p.k.

3) Nietrafny jest zarzut z pkt 2a) apelacji.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji, co do czynu z pkt I aktu oskarżenia, zostały bowiem poczynione w oparciu o prawidłową (jak wyżej wykazano) ocenę materiału dowodowego w powyższym zakresie, wskazującego w sposób nie budzący wątpliwości na sprawstwo i winę oskarżonego P. K. (1) w odniesieniu do tegoż czynu.

W tym miejscu należy podkreślić, że, niezależnie od potwierdzenia obecności oskarżonego P. K. (1) w miejscu i czasie rozboju z pkt I aktu oskarżenia w wyjaśnieniach obu oskarżonych, sam pokrzywdzony również nie wykluczył, że drugą z atakujących go osób był właśnie oskarżony P. K. (1): „ja nie wiem czy to był (...) bo był w kapturze i go nie rozpoznałem” (k. 124v).

Nie jest zatem tak, jak twierdzi skarżący w zarzucie z pkt 2a) apelacji, iż pokrzywdzony negował udział P. K. (1) w rozboju. Pokrzywdzony konsekwentnie zeznawał, iż w rozboju z pkt I aktu oskarżenia brali udział dwaj sprawcy i nie wykluczał, iż jednym z nich był P. K. (1) (k. 124). Natomiast, jak wcześniej wykazano w miejscu zdarzenia nie było poza oskarżonymi innych osób.

4) Zarzut 2b) okazał się trafny i skutkował, o czym była mowa w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, korektą zaskarżonego wyroku.

5) Tylko częściowo słuszny jest zarzut z pkt 2c) apelacji.

Karta bankomatowa została zrabowana pokrzywdzonemu w trakcie pierwszego rozboju i została mu zwrócona przed dokonaniem wypłaty z bankomatu. Nie było zatem tak, że oskarżony P. K. (1) w trakcie rozboju z pkt II aktu oskarżenia najpierw zabrał kartę bankomatową a potem zmusił pokrzywdzonego do wypłaty z bankomatu kwoty 400 zł. Zabór karty nastąpił później, co skutkowało koniecznością zmiany opisu czynu z pkt II aktu oskarżenia.

Opis ten skorygowano też, o czym była mowa, poprzez eliminację zbędnych słów o „doprowadzeniu oskarżonego do stanu bezbronności”.

Nie ulega natomiast wątpliwości, że oskarżony P. K. (1) wyczerpał swym działaniem komplet innych znamion czynu stypizowanego w art. 280 § 1 i 2 k.k. w postaci kradzieży przy użyciu przemocy i groźby użycia przemocy, oraz posługiwania się nożem. Wbrew twierdzeniom skarżącego, pokrzywdzony nie zaprzeczył powyższym okolicznościom i już w pierwszych zeznaniach wyczerpująco opisał działania P. K. (1), wskazując, że oskarżony pryskał go gazem po twarzy, wyjął nóż, powiedział że go zarżnie, uderzał go pięściami w twarz, kopał po nogach (k. 6), kazał mu wypłacić pieniądze przystawiając mu do szyi „ostrzem” nóż, wcisnął w bankomacie ikonę „400 złotych” (zamiast „100

złotych”), zabrał 400 zł, ponownie wyjął nóż i „machając” powiedział, że go zaraznie, uderzył go w twarz, zabrał mu kartę bankomatową (6v).

6) Powyższy opis działania oskarżonego wskazuje na kompletną bezpodstawność zarzutu z pkt 2d) apelacji.

Sąd I instancji wykazał bowiem w sposób trafny i przekonujący, iż czyny oskarżonego charakteryzowały się wysokim stopieniem społecznej szkodliwości i zawinienia, zaś jego działanie cechowało się znacznym stopniem agresji i determinacji. Natomiast skarżący, w ramach zarzutu z pkt 2d) apelacji, wbrew oczywistym faktom i dowodom, m. in. w postaci (jak wyżej powiedziano) zeznań pokrzywdzonego oraz wyjaśnień obu oskarżonych, bezskutecznie lansuje tezę, iż w trakcie rozboju z pkt I aktu oskarżenia P. K. „stał biernie bądź w ogóle miał być nieobecny”.

7) Bezzasadny jest zarzut z pkt 2e) apelacji.

Sąd I instancji zakwalifikował w sposób prawidłowy czyny przypisane P. K. (1) – pierwszy, jako przestępstwo wyczerpujące znamiona stypizowane w art. 280 § 1 k.k. i drugi, jako przestępstwo wyczerpujące znamiona stypizowane w art. 280 § 2 k.k.

Natomiast, wbrew wywodom skarżącego, żaden z ujawnionych w sprawie dowodów, w tym (co istotne) wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1), nie daje jakichkolwiek podstaw do uznania, że zachowania opisane w pkt I i II aktu oskarżenia były podjęte w wykonaniu z góry podjętego zamiaru. Przeciwnie, zdaniem P. K. (1), pierwszy czyn, został zainicjowany przez oskarżonego M. K., który bił i kopał pokrzywdzonego, a oskarżony P. K. (1) miał tylko stać przy tym i ewentualnie „przycisnąć” pokrzywdzonego (k. 132). Natomiast drugi czyn posiadał zupełnie odrębny charakter i nie był objęty z góry powziętym zamiarem. Stanowił on indywidualną akcję P. K., który przy użyciu przemocy i groźby, posługując się nożem, zmusił pokrzywdzonego do wypłaty pieniędzy z bankomatu, a następnie zabrał mu kartę bankomatową. P. K. (1) przyznał się w postępowaniu przygotowawczym również do popełnienia tego czynu (zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia). Nadto wyjaśnił, iż w trakcie tegoż czynu miał przy sobie nóż „nóż był cały czas rozłożony, ostrze było widoczne” (k. 140, k. 109v). Również zatem w świetle wyjaśnień samego oskarżonego P. K. (1), kwalifikacja prawna przypisanych mu czynów, jako odrębnych przestępstw z art. 280 § 2 k.k. i 280 § 1 k.k., nie budzi żadnych zastrzeżeń, zaś koncepcja skarżącego wskazująca na konieczność zastosowania instytucji z art. 12 k.k. nie zasługuje na aprobatę.

8) Po części zasadny okazał się zarzut z pkt 3) apelacji.

Kara łączna 4 lat pozbawienia wolności była bowiem karą niewspółmiernie surową, w szczególności wobec istnienia uzasadnionych przesłanek pozwalających na zastosowanie wobec oskarżonego zasady pełnej kumulacji kar jednostkowych.

Zarzut rażącej niewspółmierności kar jest natomiast w całości chybiony w odniesieniu do kwestii wysokości wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych. Nie zaistniały bowiem, wbrew oczekiwaniom skarżącego, żadne okoliczności pozwalające na zastosowanie instytucji umożliwiających wymierzenie oskarżonemu kar poniżej minimalnego ustawowego progu.

Sąd orzekając wobec oskarżonego, kolejno, kary jednostkowe 2 i 3 lat pozbawienia wolności, w sposób właściwy uwzględnił wszystkie okoliczności, które mogłyby rzutować na rozmiar tych kar, biorąc pod uwagę zarówno stopień zawinienia sprawcy i społecznej szkodliwości jego czynów, jak też ogólne i szczególnoprewencyjne cele kary.

Wobec zasadniczej bezpodstawności powyższych zarzutów (w tym zarzutu rażącej niewspółmierności kar jednostkowych z pkt 3) apelacji) za w pełni chybione należy końcowe wnioski apelacyjne, wskazujące na konieczność uniewinnienia oskarżonego od czynu z pkt I aktu oskarżenia oraz wymierzenia mu za czyn z pkt II aktu oskarżenia (przy zastosowaniu art. 280 § 1 k.k. i art. 37b) k.k.), kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności albo też wymierzenia za czyny z pkt I i II aktu oskarżenia jednej kary, z uwzględnieniem normy prawnej z art. 12 k.k.

Sformułowane powyżej uwagi odnoszą się w całej rozciągłości do zarzutów wyartykułowanych w petitum kolejnej apelacji wniesionej przez obrońcę z urzędu oskarżonego P. K. (1).

9) Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy wymienionych w apelacji przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k.

Jak już powiedziano, materiał dowodowy w zakresie czynów z pkt I i II aktu oskarżenia oceniono bez wykraczania poza granice swobodnej oceny dowodów i w oparciu o całokształt istotnych okoliczności sprawy, badając i uwzględniając również okoliczności korzystne dla oskarżonego zaś uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymogi określone w pkt 424 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zawartym w pkt a) petitum apelacji, Sąd badał i rozważał całość zebranego materiału dowodowego, uwzględniając wszystkie wskazane przez skarżącego okoliczności (w postaci np. znajomości oskarżonego P. K. (1) z pokrzywdzonym oraz wspólnego spożywania alkoholu i narkotyków) i zarazem przekonywująco wykazując, iż okoliczności te nie mają wpływu na oceny i ustalenia w zakresie dotyczącym sprawstwa oskarżonego, co do czynów z art. 280 § 1 k.k. i 280 § 2 k.k.

10) Zarzut z pkt b) apelacji uznać należy za bezskuteczny i całkowicie oderwany od realiów sprawy.

Analiza trafnych ustaleń opartych o wiarygodne dowody (w tym z zeznań pokrzywdzonego), wskazuje bowiem w sposób jednoznaczny, że najpierw pokrzywdzony przekazał oskarżonemu kwotę 100 zł na narkotyki, a dopiero w późniejszym czasie doszło do serii rozbojów w czasie których zabrano pokrzywdzonemu kwotę 20 – 50 zł (czyn z pkt I a.o.) oraz 400 zł (czyn z pkt II a.o. - k. 124 akt). Nie jest zatem, tak jak wywodzi skarżący, że Sąd uznał za przedmiot zaboru te same pieniądze, które pokrzywdzony wręczył oskarżonemu.

11) Zarzut z pkt c) jest niesłuszny.

Sąd I instancji w sposób przekonujący i zgodny z regułami z art. 7 k.p.k., wykazał, że oskarżony posługiwał się w trakcie rozboju niebezpiecznym narzędziem w postaci noża. Pokrzywdzony konsekwentnie zeznaje, że oskarżony domagając się pieniędzy, wymachiwał nożem i przystawiał mu ten nóż ostrzem do szyi (k. 6v). Również sam oskarżony P. K. (1) stwierdził, że w trakcie wydarzenia opisanego w pkt II aktu oskarżenia miał w ręku nóż, który był rozłożony, a ostrze było widoczne (k. 109v).

12) Chybiony jest zarzut z pkt d) apelacji.

Oskarżony nie był dwukrotnie skazany i ukarany za to samo działanie tj. opisane w pkt I a następnie w II aktu oskarżenia. Wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że pokrzywdzonemu zabrano dwukrotnie odrębne kwoty pieniędzy – pieniądze z pkt I aktu oskarżenia (20 – 50 zł), a następnie pieniądze z pkt II aktu oskarżenia tj. 400 zł z bankomatu. Natomiast karty bankomatowe również zostały zabrane oskarżonemu dwukrotnie – raz, w czasie czynu z pkt I aktu oskarżenia, a drugi raz w czasie gdy, po oddaniu pokrzywdzonemu karty w celu pobrania pieniędzy z bankomatu, oskarżony ponownie zabrał mu tę kartę (w ramach czynu z pkt II aktu oskarżenia).

Reasumując, żaden z omawianych wyżej zarzutów apelacyjnych nie zasługiwał na akceptację, a zatem nie było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacyjnego o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.